

Avalon-Flash

Informatieblad van Speleoclub Avalon vzw – Jaargang 3 – Nr 21

Inhoud:

- *Mautain (Dago)*
- *Trou du Chien (Mich)*
- *Mautain (Dago)*
- *Brevet B (Mich)*
- *Doubs (Annette en Ellen)*

De Sarrazine in crue (Ellen De Bie)

Mautain

Keep on Digging 6/1/2008 (Dago)

Vandaag zouden we er eens invliegen in de Mautain. We waren met 3 (Tobias, Peter VDB en ikke) om een volle dag te gaan graven ten einde Boyau Lollie. Bij aankomst bleek dat het overal zeer nat lag, blijkbaar had het de dagen voordien veel geregend want overal stond er water. Aan de rand van het bos lag ook een enorme berg boomstammen. Ai ai ze waren weeral eens aan het rooien in het bos. Dus toen we de bos instapten en richting grot keken zagen we een ware ravage. Heel het centrale deel van het bos was gekapt maar ze waren op zo'n 15 meter van de grotingang gestopt.

Toch een rare plek voor een grotingang hoor !

Enfin wij de grot in naar achter en nadat we alles geïnstalleerd hadden trok de graafmachine zicht op gang. De eerste uren hielden we ons bezig om alles op een comfortabele manier uit te graven want dat was wel nodig om verder te werken. Dus toverden we de bijna opgevolde gang om in een ruime kruipgang waar het makkelijk graven is en waar je zonder problemen kan jongleren met bakken. Na de lunch kwamen we dan aan de eindstop terecht en na nog een klein uurtje graven kwam plots het bericht van Peter dat hij een gat had en dat hij wat verder kon kijken.

Maar de euforie was van korte duur, het bleek maar een kleine klok te zijn die na een kleine meter al stopte. Daarachter zit het echt wel voor 99% procent toe op enkele kleine spleetjes tussen sediment en plafond na. Ook vertrekt er een ruime spleet naar boven maar deze zit na een halve meter al dicht met klei. Is het nu naar boven of toch rechtdoor vroegen we ons af? We voelden wel al heel de dag een zekere courant d'air maar waar kwam deze toch vandaan? De wierook kwam boven maar bracht niet echt soelaas. Tot op een meter van het einde constateerde Peter een duidelijke blazende tocht, die rook lag bijna horizontaal op de bodem van de gang. Maar aan het einde was er niets meer te voelen. Wel had ik in de voormiddag ook ergens tocht gevoeld langs rechts en toen waren we ongeveer op 1

meter van het einde. Maar ik had mijn zoektocht daar gestopt omdat ik niet direct iets vond. Zou het dan toch daar ergens zijn? De volgende keer zal er toch eerst eens duchtig met wierook moeten gespeeld worden.

Het was al tegen vijven aan dus begonnen we maar aan de terugweg. In het ingangsaaltje aangekomen kon ik me niet meer bedwingen en bekeek ik dat blokkenstort langs links nog eens zeer goed. Ik zag dat 1 grote plaat eigenlijk gewoon los lag. Weg ermee (wel voorzichtig natuurlijk) !! Hmmm dat ging gemakkelijk, eens zien wat er nog weg kan. Er volgden nog enkele blokken en hierdoor kon ik wat verder kijken. Verderop wordt het ruimer en lijkt het stabiel. Maar mijn 2 kompanen stonden al buiten te wachten dus de verdere ontmanteling van dit blokkenstortje zal voor de volgende keer zijn. Maar ik ben ervan overtuigd dat dat wel moet lukken zonder dat heel de boel naar beneden komt. Na nog een inspectiestop aan de volledige overstroomde N4 reden we dan maar richting Antwerpen. Het was goed geweest voor vandaag, en volgende keer gaat die trémie eraan moeten geloven en wie weet graven we nog wel een paar keer verder, want de dimensies van de gang blijven groot; alleen spijtig dat er zoveel opvulling in zit.

Trou du Chien

SRT – Training 20/1/2008 (door Mich)

Vandaag zijn Annemie en Michaëla de Trou du Chien gaan doen. Deze grot ligt in Anseremme te Dinant, het enige wat we dan ook wisten van deze grot. Ik had nog ergens in een kaft een hele oude topo gevonden gemaakt door Vandersleyen in de jaren zestig denk ik, waarop een krabbeltje stond hoeveel touw je nodig had. Toch maar even verder geïnformeerd bij de clubleden dan. Ok, het gerief dat zou wel in orde komen, maar de grot vinden dat was nog een vraagteken.

Thuis heb ik nog wel enkele stafkaarten liggen van in den tijd dat we nogal veel gingen prospecteren samen met een ex-clublid Strauss. Gelukkig lag de kaart van Anseremme erbij en was zelfs de grot aangeduid met een kruisje! Fijn! Onze laatste hindernis die we nog moesten overbruggen zou ter plaatse moeten gebeuren namelijk het open krijgen van de poort. Na vele verhalen te hebben gelezen op het internet over: op je kop gaan staan en ondersteboven gaan liggen om aan het slot te geraken, hadden we toch maar voor alle zekerheid wat extra equipagegerief meegenomen om eventueel naar den Bernard te gaan moesten we niet in de Trou du Chien geraken.

Enfin, aangekomen te Anseremme zijn we met de stafkaart in de hand op zoek gegaan naar de grot en hebben ze vrij snel gevonden ook. Dat viel al mee!

De gevreesde poort blijkt uiteindelijk gemakkelijk open te gaan

Terug naar de auto, ons omkleden en vol goede moed met de sleutel in de hand vastberaden naar de ingang. Ons gaan ze hier niet buiten houden hoor! Na 5 minuutjes prutsen door Annemie ging het poortje vanzelf open! Tiens, wat waren al die verhalen dan? Of is er misschien iets veranderd aan de poort want er was wel een opening aan de rechterkant, speciaal gemaakt waarlangs je ook je arm in kon steken om aan het slot te geraken. In ieder geval, deze uitdaging van vandaag verliep voorlopig op wieltjes.

Annemie in de vrijhangende P15

Annemie ging vandaag het equipment voor haar rekening nemen. Het eerste touw werd uit de zak gehaald en netjes uitgehangen volgens de regels van het brevet B. Ik hield alles goed in het oog en gaf af en toe

een opmerking als ik vond dat het er niet goed uitzag, of als ik het anders zou doen.

Onze eerst afdaling eindigde in een ruime zaal waar je twee mogelijkheden had. Volgens de topo moesten we het meest rechtse gat nemen. Je volgt een smalle dalende kruipgang met twee versmallingen die echt wel heel goed te doen zijn. Volgens Paul ben ik hier twintig jaar geleden (in het begin van mijn speleocarrière) met hem ook al eens geweest en blijkbaar hebben ze toen veel moeite gehad om mij door die versmallingen te krijgen. Euh???? Zijn we wel over dezelfde grot bezig Paul? Ofwel ben ik intussen héél veel afgevallen(wat ik betwijfel) ofwel heb ik nu wat meer ervaring.

NVDR (Paul): neen, je spreekt over de Laide Fosse, en neen, je bent zeker niet afgevallen.

Uiteindelijk kom je twee brochures tegen die het begin aankondigen van de grote put, alhoewel je deze nog niet kan zien. Vakkundig werden er onderweg nog twee deviaties gelegd en uiteindelijk konden we een mooie vrijhangende afdaling doen van zo'n 15m schat ik.

Al bij al waren we zeer snel beneden en vonden we het toch nog veel te vroeg om al terug naar buiten te gaan. We hebben dan nog even een "point chaud" gemaakt en onze katroltechniek geoefend. Rond 16.00u hebben we dan onze biezen gepakt en zijn we terug naar buiten gegaan. Het was een hele leuke dag en ons doel was bereikt: goed geoefend!

Mautain

C'est Fini ? 20/01/2008 (door dago)

Gisteren trok het viertal Jos, Peter VdB, Erik en Dagoberth naar de Mautain. De bedoeling was om de 3 desobplaatsen nog eens goed te bekijken en te beslissen wat we er mee gingen doen. Zo gezegd zo gedaan en om iets voor 10 uur duiken we de grot in. Het eerste werkje is de éboulis aan de linkerkant bekijken. Na 5 minuten blokjes verleggen (waarvan sommigen direct zouden kunnen gebruikt worden om te bouwen. 't Is dus niet voor niets dat er zoveel ontginningsplaatsen zijn in het bos) konden we een beetje verder kijken maar al snel bleek dat het na 1,5m al terug veel te smal is. Een eerste kruis erover. Als je hier aan wilt verder werken moet je eerst beginnen stutten. En het potentieel is echt niet je dat, alles draait weg in de richting van het reeds gekende stuk.

Enfin we tenen dan maar naar achter. In de Boyau Gardena vraagt Erik of dit lang blijft duren. Hij vreesde al dat hij urenlang in een smalle pijp moest gaan liggen graven. Gelukkig konden we hem geruststellen dat het eens voorbij de Gardena allemaal een stuk ruimer is.

Werkplaats nummer 2 dan, helemaal ten einde Boyau Lollie waren we vorige keer gestopt op een volledige opvulling. Vandaag gingen we daar in verder graven maar hoe we ook zochten, naar boven, naar rechts,

rechtdoor (links gaat niet) het zit er allemaal pot en pot toe. Na veel spelen met de wierrook moesten we dan ook nog concluderen dat de tocht een circulatie is langs rechts door de bovenliggende trémie en dat er op het einde in het klokje geen sikkepit circulatie te bespeuren valt. Het tweede kruis van de dag wordt getrokken.

We besluiten dan ook maar om direct al het graafgerief mee naar buiten te nemen want anders moeten we nog eens terugkomen. Ook de ladder in de Salle Hervé als ook wat kleine prul nemen we allemaal terug mee naar buiten. Allez de ladder en de 2 grote bakken zijn wel in de grot, net na de ingang, blijven liggen omdat ik ze niet kon meenemen met mijn huidige voiture.

Er restte ons dus nog maar 1 ding te doen en dat was de vernauwing in het putje onder de ingang eruit te ploppen. Een lastig klusje zo met je kop naar beneden. Na wat geprul lukt het dan toch.

Na een 10-tal minuten kunnen we echter zien dat er toch een stuk af is en na nog eens 5 minuten laat ik me in het putje zakken. Geen enkel probleem het passeert gemakkelijk nu. Helemaal beneden beland je dan tussen grote en kleine blokken. Langs rechts verleg ik er een paar grote en zie ik al snel dat het na pakweg 2 meter volledig dicht zit met blokken. Naar beneden dan maar, daar ziet het er iets beter uit maar wil je daar gaan werken dan moet eerst alle losse puin eruit en zal ook heel de ingangspuut gestut moeten worden. Of dit allemaal de moeite is, is twijfelachtig want veel tocht voelde ik niet. Er is wel een beetje want de rook was redelijk snel weg. Ik blijf nog wat blokken verleggen maar wanneer er van boven plots wat puin op mijn helm valt hou ik het toch maar voor bekeken. Willen we hier komen werken dan moet alles wat maar een beetje los zit er eerst uit, en dat gaat een berg puin geven.

Enfin de conclusie van vandaag is dat we wel kunnen stellen dat de Mautain afgehandeld is. Als we ooit nog eens veel tijd hebben kunnen we dat ingangspuutje eens komen stutten maar dat zal niet voor direct zijn. Misschien kunnen ze dat met Brevet-B of C eens inrichten : "Hoe stut ik een onstabiele passage".

Het is nog redelijk vroeg dus toon ik de rest de paleo-

Er gaat een ferme beek in de N4. Deze zomer kom ik toch nog eens terug.

karst verderop in het bos en gaan we onze spullen wassen in de beek aan de Louve. Na nog een stop aan den N4 waarin een indrukwekkende beek donderde en een Rochefort in Spontin bollen we op ons gemakse terug. Allez het is dus tijd dat ik een nieuw "pet-projectje" ga zoeken. Maar ik heb wel al enkele ideeetjes hoor waaronder de Résurgence de Nettine en dat nieuw gat in het vervloekte bos van de Vicomte. Maar een Norberke of Danielleke zie ik ook wel terug zitten of zou ik de Galerie Est in de Fagnoules eens terug op de agenda zetten ?

Brevet B

Brevet WE 26/27 januari (door Mich)

Ons vierde Brevet B weekend ging door op zaterdag 26 en zondag 27 januari 2008 in de steengroeve van Villers-le-Gambon te Philipville. De bedoeling was om alle technieken die we de voorbije weekends geleerd hadden en moesten kennen, nog eens goed te herhalen en de laatste vraagjes of probleempjes aan te pakken.

Takeltje, Takeltje aan de Wand ....

Om 9.00u waren we stipt ter plaatse en het was weer een leuk weerzien met de andere cursisten, alhoewel de opkomst vrij klein was. Van onze club hadden er twee zich afgemeld omdat ze met hun studies zaten maar van de anderen was niets geweten. Ik geloof dat we met zo'n 10 cursisten waren.

We mochten zaterdag doen wat we wilden, dus gingen Annemie en ik ons concentreren op de takeltechniek want die was toch nog niet 100% gekend.

Annette Van Houtte

Een avontuurlijke heenreis Vrijdag 1 februari 2008

Het was voorspeld, het ging een drukke avond worden, we zouden niet als enigen op verlof vertrekken. Voor morgen werd sneeuw voorspeld, dat kon geen problemen opleveren want dan zouden we reeds ter plaatse zijn.

Ellen en ik vertrokken rond 17 uur met Bart naar den Doubs. Volgens de schatting van de GPS zouden we om 00u01 aankomen in Nans-sous-Sainte-Anne! Natuurlijk begonnen de problemen al in Brussel, dat was te voorzien. De verdere rit bleek vlot te verlopen tot in Luxemburg, het was of heel Europa nu net die avond doorheen het Groot Hertogdom moest passeren. File van Capellen tot voorbij Berchem, m.a.w. zo goed als heel het Luxemburgs parcours. Ik vond het dan nog nodig om persé te willen gaan plassen, ik zat die plas immers al vanaf België op te houden. Bart stopte op één van die grote parkings en terwijl hij toch maar ging tanken –er stonden immers geen ellenlange rijen aan te schuiven- ging ik naar het WC. Op zoek naar de toiletten bleek dat de hele parking een heksenketel was. Bovendien moest de hele stroom auto's komende van de 20 benzinepompen, na de kassa's doorheen een flessenhals van juist één wagen breed. Om het geheel goed te maken was er aan de uitgang van de flessenhals ook nog een auto in panne gevallen. Pure ellende! Enfin, we speelden in Luxemburg een goed uur kwijt.

De drukte, afwisselende regenbuien en sneeuwbuien maakten de chauffeur het leven zuur en de concentratie mocht niet verslappen. Vlak voorbij Besançon begon het dan hevig te sneeuwen. Het zicht was heel beperkt, het was scheelzien op aanstormende sneeuwvlokken, hypnotiserend. Eens op de secundaire wegen begon de miserie maar pas echt. Geladen met een aanhangwagen begon het autootje van Bart al snel te patineren in het dikke pak verse sneeuw. Hoe hoger we kwamen hoe minder de banden pakten en hoe meer we ons zagen afglijden naar de gracht. We moesten noodgedwongen in de sneeuwstorm uitstappen en de sneeuwkettingen opleggen midden op een baan waar de plaatselijke bewoners met hun auto's voorzien van sneeuwbanden lustig voorbij zoefden. Een jong koppeltje dat duidelijk van plan was om in Besançon uit te gaan was zo vriendelijk te stoppen om ons hierbij te helpen.

En zo geraakten we dan weer verder, aan een slak-kengangetje weliswaar. In de afdaling naar Ornans moesten die kettingen er weer af wegens te weinig sneeuw, een hels kabaal en een maximum snelheid van 5km/u. Maar natuurlijk moesten ze er na Ornans voor de lange klim naar het plateau terug op.

Het pak sneeuw bleef ondertussen maar aangroeien, sporen van andere auto's werden uiterst zeldzaam tot onbestaande. De lange afdaling naar Nans begon en Bart kreeg stilaan meer vertrouwen in de situatie tot in een bocht de auto ineens aan het slippen ging, meege-

We kregen een zéér professionele en vakkundige uitleg van Kevin, die jongen is een natuurtalent wat betreft lesgeven. Toen we de klassieke takel achter de rug hadden werd ons nog eens uitgelegd hoe je een takel moet bouwen op een belast touw. Dit blijft toch moeilijk hoor, vind ik.

De volgende variatie was aan de beurt nl. het bouwen van een "hors crue". Dit ging dan weer redelijk vlotjes en we zijn dan ook veilig afgedaald en weer omhoog geklommen. Tegen dat we alles terug hadden gedesequipeerd was het al lichtjes aan het schemeren, tijd dus voor een heerlijke barbecue!!! Er werd hout verzameld en binnen de kortste tijd brandde er een heerlijk vuurtje waarop de worstjes en hamburgers lagen te sissen. Niets is er zo fantastisch als s' avonds met je vrienden te genieten van een heerlijke maaltijd bij een kampvuurtje geflambeerd met enkele moppen en strafte verhalen.

Een kampvuur brengt warmte in de koude nacht

Na een koude nacht (voor mij toch) werden we verrast met een lekkere croissant en pistolet, een traktatie van François.

Vandaag moesten we elk een parcours uithangen in de steengroeve. Ik wilde graag een traversée equiperen, maar ze hadden me wel de verkeerde richting uitgesturd nl. bergop. Het is me uiteindelijk wel gelukt om aan de ankerpunten te geraken alhoewel ik twee maal even heb gevoefd. Omdat het ankerpunt zo ver weg stond, mijn benen in het ijle hingen te bengelen en dan nog eens hoger lag dan mijn vorige ankerpunt lukte het me langs geen kanten om aan de broche te geraken. Gelukkig bengelde vlak voor mijne neus dé oplossing! Er hingen daar nog touwen van de club die daar de hele steengroeve zijn aan het ombouwen tot een toeristische attractie, met hangbruggen, via ferrata's enz... Ik heb dan maar even gebruik gemaakt van dit touw en een metertje omhoog geklommen totdat ik aan mijn broche was. Verder geen problemen meer gehad en nog een mooie afdaling gedaan als afsluiter. Na het middageten heb ik dan nog eens mijn takels gemaakt en om de dag af te sluiten moest alles nog gedesequipeerd worden en het materiaal geteld. Rond 17.00u was alles klaar en vertrokken we allen weer huiswaarts. Het was weer een zéér geslaagd weekend en we hopen allemaal dat we klaar zijn om binnenkort een denderend examen af te leggen!!!

sleurd werd door de aanhanger en ineens met de snuit naar de andere kant tot stilstand kwam na een schok en een knal van de aanhangwagen tegen de vangrails. Het geheel kwam tot stilstand tegen onze rijrichting in. Daar stonden we dan een beetje bleekjes rond onze neus elkaar verbaasd aan te staren. Gelukkig bleek alles nog rijvaardig en was er plaats genoeg om te manoeuvreren. De laatste 5km werden heel rustig afgelegd. Oef, ondertussen was het al 3u 's morgens, maar we waren er na een lange zware rit van 10 uur, afgezien van een bluts in Barts wagen, heelhuids geraakt. Hoewel hij twee uur na ons was vertrokken kwam Mario nog geen minuut na ons aan en dat zonder sneeuwkettingen. Hij had dan ook geen aanhangwagen mee te sleuren.

Eerst wat uitladen waarna we wat bijpraatten rond een trappistje dat we broederlijk en zusterlijk deelden om te bekomen van ons avontuur om uiteindelijk rond 4u in onze slaapzak te kruipen.

Gouffre des Ordons Zaterdag 2 februari 2008

De volgende morgen was het dan ook al wat later toen we wakker werden. Bij het opstaan bleek alle sneeuw in en om het dorp te zijn gedooid, de eigenaar van de gîte vroeg zich af welke zonderling tot hier was gereden met sneeuwkettingen...

Gezien de nog korte dag werd er gekozen voor een kleinere, niet te ver afgelegen grot. Terwijl ik braafjes in de gîte bleef werken aan de volgende Spelerpes omdat ik mijn voetje liever spaarde voor een iets groter experiment, gingen de vijf anderen eerst inkopen doen en dan naar Montrond. Ze moesten toch weer een uurtje zoeken achter de ingang. De afdaling verliep probleemloos. De Gouffre des Ordons blijkt nog steeds te zijn voorzien van dezelfde erbarmelijke balisage als 10 jaar geleden: roodwitte linten die rond de concreties zijn geknoopt en kapot gelopen in de modder getrapt liggen. Jammer want het is een mooie grot.

's Avonds werden we getrakteerd op een lekker avondmaal op voorhand door Annemie bereid. Onder andere een goed vullende maaltijdsoep vol spruiten – die hier en daar van bord wisselden- en enorme witte bonen, boerentenen genoemd. We zullen maar zwijgen over de gevolgen van de boerentenen.

Baume des Crêtes Zondag 3 februari 2008

Gezien het kwakkelweer en een pak sneeuw op het plateau dat nog ging wegsmelten moesten we ons beperken tot een niet cruegevoelige grot. Liefst iets met wat putten zodat onze brevet B'ers een beetje konden oefenen en daarom viel de keuze op de Baume des Crêtes. Het is een doodgeverfde klassieker maar van de zes aanwezigen hadden er nog maar twee hem gedaan. Eén probleem weliswaar, we hadden de stafkaarten bij, de inventaire van de Doubs, de kaften van de Paul, maar geen equipeerfiches en geen topo. Zonder topo zou ik mijn plan wel trekken maar ik belde Paul op om de touwlengtes te kennen en met die gegevens werd het materiaal meegenomen.

Op het plateau lag nog een dik pak sneeuw, het was er nog goed koud ook. Dus terwijl Bart de ingangspuut

equipeerde voren de anderen hun voeten er zowat af. Hij equipeerde echt voortreffelijk, alles blijkt nu prima gebrochet te zijn! Ankerpunten gedubbeld, mooie traversee, dit heeft echter ook tot gevolg dat er meer materiaal wordt gebruikt dan vroeger en ons touw net 2 meter te kort was. Lange Bart geraakte er af maar de kleinere medespeleo's moesten wel een handje toegestoken krijgen om voet aan de grond te krijgen. Er was nog een afdaalincident wanneer Tobias met zijn haar kwam vast te zitten in zijn afdaler. Hij kon zich uiteindelijk verlossen, maar liet wel een flinke pluk haar achter in zijn afdaler.

Equiperen in de Gouffre d'Ouzène (Ellen De Bie)

Het vervolg werd gemakkelijk gevonden. Na een hoop beleefdheden –dat soort beleefdheden zouden trouwens deze tocht kenmerken- tussen de 4 mogelijke equipeerders zoals 'wil jij equiperen?' en 'als jij zin heb doe je maar' en 'als je echt niet wil doe ik het wel' enz. begon ik het volgende putje te equiperen, maar het opgegeven touw bleek wel even 15 m te kort! Ergens in mijn achterhoofd wist ik wel dat er een mogelijkheid is om dat putje te omzeilen, maar ik wist begot niet meer langs waar. Ik gebruikte dan maar het touw dat was voorzien om de laatste put naar de collecteur af te dalen, we dachten toch niet tot daar te gaan gezien de voorspelde dooi. De Salle des Dolois en dan de volgende mooie put waar flink wat water in ging. Bart equipeerde en deze keer was het touw lang genoeg, eigenlijk omdat we de opgegeven touwlengte niet voorhanden hadden en een iets langer touw mee hadden. Hoewel de linkergalerij meer uitnodigend is moet je beneden na de calcietwatervallen de afslag nemen naar rechts, dat zat nog goed in mijn geheugen geprent. Een gladde oppo en traversee boven een donderende waterval en dan shit, het touw was alweer op.

Finaal! En ik stond zelfs nog niet ten einde de traverse! Hoe was dat in godsnaam mogelijk.

Terug dan maar –na een hoop beleefdheden over de slaapzakkenverdeling, er werd bijna om gevochten- en nog naar de Salle des Suisses gaan zoeken. Zoals altijd werd dat een lange zoektocht, maar uiteindelijk werd deze grote stille en indrukwekkende zaal gevonden. Totaal verschillend van de rest van de grot. We moesten dan nog naar het kleien beelden museum in de uiterste hoek van de zaal. De beeldjes die de Biekes enkele jaren geleden boetseerden stonden er nog ongeschonden tussen de vele anderen. De collectie is ondertussen nog aangegroeid. Tobias, Ellen en ik konden er niet aan weerstaan om er nog enkele bij te maken terwijl de anderen geduldig en inspiratieloos zaten te wachten. In laatste instantie kreeg Bart toch een creatieve kramp en plakte ook zijn beeldje –een muistegen het plafond. Terug naar buiten nu. Er waren nog wat acrobatieën nodig van de kleintjes om op het touw te geraken, maar iedereen geraakte goed en wel buiten.

Voor mij was die tocht weer en primeur, afgezien van de Fagnoules was ik na mijn accident nog niet gaan grotten en deze tocht zou niet vergelijkbaar zijn met de Fagnoules. Ik was er dan ook erg gespannen aan begonnen maar gaandeweg ebde die spanning weg en hoewel het geen pijnloze ervaring was -integendeel want vooral de knellende laarzen deden me afzien en het wordt dus een zoektocht naar het aangepaste schoeisel- is het weer een grote stap vooruit voor mijn zelfvertrouwen. Mits zoek, wat geklungel en aanpassing kan ik klimmen, wat oppo, jumaren, equiperen, traverseren en... dat kan alleen nog maar beteren denk ik. Nu begin ik echt al wel te dromen dat ik misschien op een dag wel terug in de Anialarra zal kunnen afdalen.

De nodige Rocherforts werden achterovergeslagen om de dag af te ronden en het was alweer middernacht voorbij vooraleer we de slaapzakken indoken.

Waar is de discipline? Maandag 4 februari

Shit, verslapen ! Wanneer de voorzitter er niet bij is, is alle discipline zoek! Het regende sappig, dus zou het weer een droge grot moeten worden. De Gouffre d'Ouzène is er zo één, met wat putjes en equipeerwerk, twee verschillende afdaalmogelijkheden, beneden met elkaar verbonden door een versmalling. Een plezante grot.

Wanneer ik zeer laat 's avonds terug kwam binnengevallen leek het me dat sommigen een beetje teleurgesteld waren over hun grottocht, het was niet 'pittig' genoeg geweest.

De Gouffre d'Ouzène Ellen De Bie

De dag begon mooi: we bleven veel langer soezen dan gepland. Ik vond het eigenlijk niet erg, maar waar is die discipline naartoe? Het zou verdorie niet waar geweest zijn, moest onze voorzitter geen 700km van ons verwij-

derd zijn!

Om kwart voor negen sprongen we dan toch uit ons bed, drie kwartier later dan de bedoeling was. Op het programma stond de Gouffre d'Ouzène. Annette ging niet mee, zij was de dag voordien al meegegaan in de Baume des Crêtes. Nog een dagje grotten zou waarschijnlijk teveel van het goede zijn voor de voet met de geplette druifjes.

We vertrokken dus met vijf mensen: Bart, Mario, Annemie, Tobias en ik. Op weg naar de grot maakten we nog een tussenstop in de supermarkt. Blijkbaar hadden we toch geen wegbeschrijving naar de grot, al een geluk dat Mario nog niet zo'n slecht geheugen heeft. Na een korte speurtocht in de Tarceney'se bossen vonden we de ingang van de grot terug.

**Tobias spartelt de étroiture door in de Gouffre d'Ouzène. Of maakt hij reclame voor een Pantin?
(Ellen De Bie)**

Bart equippeerde de ingangspuit. Nadat we allemaal veilig beneden geraakt waren, werden de ploegen verdeeld. Bart en Annemie waagden zich aan een moeilijke klim waarop een traverse volgde, terwijl Mario, Tobias en ik verder afdaalden. De bedoeling was dat we elkaar onderweg zouden kruisen, bij een smalle passage. Wel, dat ging mooi niet door: voor we het wisten stond ons ploegje al bij die smalle passage. Vermits Mario hier na een vruchteloze poging niet door geraakte, gingen we de andere ploeg achterna. Het equiperen ging vrij vlot, maar plots waren er geen ankerpunten meer en moest er verder gewerkt worden met natuurlijke ankerpunten. Wegens gebrek aan materiaal en geschikte ankerpunten duurde het bij de laatste put nogal lang en dus besloten Tobias en ik om de toer weer in de andere richting te maken. Op het moment dat we voor de tweede keer bij de smalle passage kwamen, zagen we er eerst een lampje verschijnen gevolgd door de rest van Annemie. Het was dus gelukt om de laatste put te equiperen, met de laatste restjes materiaal en Mario als menselijke deviateur (die zichzelf terug inpikte zodra je er voorbij was... zo moesten er meer zijn!).

Tobias en ik zochten onze weg naar het einde van de grot en maakten dan onze toer verder af, weer langs boven, voor de derde keer langs de traverse. De weg zit in mijn geheugen gegrift: zet mij helemaal beneden in die grot zonder licht, en ik zou er nog blindelings

uitkruipen!

Toen we rond zeven uur de grot verlieten, was het al pikdonker. We kleedden ons om onder een prachtige sterrenhemel, iets waar je weinig kans op hebt om in België mee te maken.

Weer aangekomen in de gîte, stookten we het haardvuur op en werd het avondmaal klaargemaakt door de koks onder ons. We begonnen de maaltijd met stevige – maar dan ook echt wel stevige - minestrone-soep. Op het hoofdmenu stond er kipfilet met rijst en groentjes. Over de bereidingswijze van rijst ontstond een hevige discussie, net zoals over puree de vorige avond. Wacht maar af, Mario, volgende keer komen we met bewijzen af! Over het dessert was wel iedereen het eens. Er was zelfs keuze tussen chocoladepudding en mokkapudding. Ik verkoos de eerste, omdat het tweede mij teveel deed denken aan het spijsverteringsproduct van iemand die teveel pruimenyoghurt of reuzenbonen naar binnen gewerkt had.

Het was de laatste avond, dus de voorraad trappisten moest op en ook de laatste zak chips werd open getrokken. Enkele uren later waren enkel Bart, Tobias en

ik nog niet in onze slaapzak gekropen. Om half twee kwam Annette binnen ("En waar denkt gij zo laat nog vandaan te komen?!"). Ze was de tijd uit het oog verloren tijdens haar dineetje met de familie Funcken in hun buitenverblijf.

Even later sloten ook wij de oogjes, de laatste nacht in de gîte tegemoet.

't Is weer gedaan Dinsdag 5 februari

Hoewel sommigen zo te zien toch wat op hun honger waren blijven zitten was er niet veel animo voor een laatste kleine grottocht. Uiteindelijk werd dan besloten om na het opruimen en touwen kuisen nog een korte wandeling te maken. Voor sommigen een klassieker, anderen waren hier voor de eerste keer, we gingen naar de Verneau, de Porche de Sarrazine en de bron van de Lizon. Na een laatste middagmaal in de gîte werd dan de aftocht geblazen en terugreis bleek toch wat vlotter te verlopen dan de heenreis.

Als extraatje voor de Brevetters B

